

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸς	Ἑξωτερικὸς
Ἔτησίᾳ δρ. 12.—	Ἔτησίᾳ φρ. χρ. 15.—
Ἑξαμήνιος > 6,50	Ἑξαμήνιος > 8.—
Τριμήνιος > 3,50	Τριμήνιος > 4,50

ἡ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις, 10 Αὐγούστου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 36

Ὅλλα προσηγορευμένων ἑτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 37

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ κοίταξε μιὰ στιγμή κι' ἐπρόσθεσε μελαγχολικά:

— Δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία γιατί, ἔννοεῖς, ἂν εἶχε, θὰ μανάγκαζαν νὰ τὸ πουλήσω. Οὐτε πηγαίνει τόσο καλὰ καὶ κάπου-κάπου πρέπει νὰ τὸ σπρώχνῃ κανεὶς με τὸ δάχτυλο. Μ' ἀδιάφορο! αὐτὸ ἔχω κι' αὐτὸ σοῦ χαρίζω.

Μιλῶντας ἔτσι, μοῦ τῶθαλε στὸ χέρι. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ δυσκολευόμουν ἵνα δεχθῶ ἕνα τόσο ὠραῖο δῶρο, ἐπρόσθεσε μελαγχολικά:

— Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ βλέπω ἐδῶ τὴν ὥρα; ὁ καιρὸς ἐδῶ-μέσα εἶναι πολὺ ἀργοκίνητος! θὰ πέθαιναν ἂν τὸν μετροῦσα... Στὸ καλὸ, Ρεμῆ μου! Φίλησέ με ἄλλῃ μιᾷ φορὰ. Εἶσαι καλὸ παιδί. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ εἶσαι πάντα!

Μοῦ φαίνεται πὼς μ' ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ μὲ πᾶχῃ ὡς τὴν πόρτα. Μὰ ὅ,τι ἔγεινε, ὅ,τι εἴπαμε τὴν τελευταία στιγμή, ἡ μνήμη μου δὲν τὰ κράτησε: ἤμουν τόσο συγκινημένος

Τὸ μόνο πού θυμοῦμαι ἀπ' αὐτὸ τὸν χωρισμό, εἶναι μιὰ ἀποχαύνωση, ἕνας ἐκμηδενισμός, πού μ' ἐκυρίευσε ὁλόκληρο, ὅταν βρέθηκα πάλι στὸ δρόμο.

Μοῦ φαίνεται πὼς ἔμεινα πολλή-πολλή ὥρα ἐκεῖ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, ἀκίνητος, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κάμω δεξιὰ ἢ ἀριστερά· κι' ἴσως θάμεινα ἔτσι ὡς τὴ νύκτα, ἂν τὸ χέρι του, ἄξαφνα, κατὰ τύχη, δὲν συναντοῦσε στὴν τσέπη μου ἕνα πρᾶγμα στρογγυλὸ καὶ σκληρό.

Μηχανικά, χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω, τὸ ψηλάφησα: ἦταν τὸ ρολόι μου!

Λύπες, ἀνητυχίες, φόβοι, ὅλα ξεχάσθηκαν στὴ στιγμή. Τὸ παιδί, πού ἤμουν τότε

ἀκόμη, δὲν συλλογίζονταν πιά παρὰ τὸ ρολόι του. Εἶχα ρολοῖ, δικό μου ρολοῖ, στὴν τσέπη μου, καὶ μποροῦσα νὰ βλέπω τὴν ὥρα! Τῷδεγαλα λοιπόν, γιὰ νὰ ἰδῶ τί ὥρα εἶναι: μεσημέρι. Δὲν εἶχε βέβαια καμμιά σημασία γιὰ μένα, ἂν ἦταν μεσημέρι ἢ δέκα ὥρες, ἢ δυό, καὶ ὅμως εὐχαριστήθηκα πολὺ πού ἦταν μεσημέρι. Γιατί; Μὲ πολλή μου στενοχώρια θὰ τὸ ὠμολογοῦσα, μὰ ἔτσι ἦταν: εὐχαριστήθηκα ὅχι γιατί ἦταν μεσημέρι, παρὰ γιατί τῷδεξα, γιατί μοῦ τὸ εἶχε πῇ τὸ ρολόι μου. Τί ὠραῖα! Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἕνα ρολοῖ εἶναι σὰν ἕνας ἐμπιστος φίλος, πού μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήσῃ μαζί του καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συμβουλή.

«Τί ὥρα εἶναι, ἀγαπητό μου ρολοῖ;— Μεσημέρι, ἀγαπητέ μου Ρεμῆ! — Μπα;

μου νὰ κάνῃ τικ-τάκ... Ἐπρεπε, λέε, κάπου-κάπου νὰ τὸ σπρώχνῃ κανεὶς καὶ μὲ τὸ δάχτυλο. Μπα! θὰ τὸ σπρώχνῃ ἐγὼ ὅσο ἤθελε! Καὶ κάπου-κάπου μόνο; ὅλη τὴν ὥρα!.. Ἐπειτα, στὴν ἀνάγκη, θὰ τὸ ἔλυνα κιόλα μονάχος μου καὶ — τί διασκεδαστικὸ πρᾶγμα! — θὰ ἔδλεπα τί εἶχε μέσα καὶ πὼς ἐδούλευε. Τελospάντων, χρεωστοῦσε νὰ πηγαίνῃ καλὰ. Ἐγὼ θὰ τὸ ἐπιτηροῦσα αὐστηρότατα.

Τόσο μὲ εἶχε κυριευμένο ἡ χαρά, ὥστε δὲν παρατήρησα πὼς κι' ὁ Κάπης τὸ ἴδιο σχεδὸν ἦταν χαρούμενος. Μὲ τραβοῦσε ἀπὸ τὴ γάμπα τοῦ πανταλονιοῦ καὶ κάθε τόσο ἐγαύγιζε. Τελospάντων τὰ γαυγίσματά του, ὁλοένα δυνατώτερα, μ' ἐδγαλαν ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς μου.

— Τί ἔχεις, Κάπη;

Μ' ἐκοίταξε καί, ἐπειδὴ στὴν ταραχή μου δὲν μποροῦσα νὰ τὸν καταλάβω, στάθηκε ἔτσι λίγες στιγμὲς κι' ἐπειτα σηκώθηκε μπροστά μου κι' ἐβάλε τὸ πόδι του στὴν τέλη μου ὅπου εἶχα τὸ ρολόι:

Κατάλαβα: Ἦθελαν νὰ ἰδῇ τὴν ὥρα γιὰ νὰ τὴν πῇ στὴν «ἐντιμὴ ὁμήγυρη», ὅπως τὸν καιρὸ πού ἦταν στὸ θίασο τοῦ Βιτάλη.

Τοῦ τὸ ἐδεῖξα. Τὸ κοίταξε κάμποση ὥρα σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμῇ, ἐπειτα κουνιῶντας γρήγορα-γρήγορα τὴν οὐρά του γαύγισε δώδεκα φορές. Δὲν εἶχε ξεχάσει. Ἄ, πόσα λεπτὰ θὰ κερδίζαμε μὲ τὸ ρολόι μας!

Ἐνα παιγνίδι παραπάνω πού δὲν τὸ λογαρίαζα ὡς τώρα.

Ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ γίνονταν στὸ δρόμο, ἀντικρὺ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, οἱ ἄνθρωποι μᾶς κοίταζαν περίεργα καὶ μερικοὶ μάλιστα σταματοῦσαν.

Ἄν τολμοῦσα, θὰ ἔδιναν μιὰ παράσταση ἐκεῖ ἀμέσως· μὰ ὁ φόβος τῶν ἀστυφυλάκων μὲ μπόδισε. Ἄλλως τε ἦταν μεσημέρι κι' ἔπρεπε νὰ φύγουμε.

— Ἐμπρός!

— Ἐρρίξα ἕνα τελευταῖο βλέμμα, τε-

«Δὲν ὑπάρχει θλιβερώτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς»
(Σελ. 282, στήλ. β').

μεσημέρι; Τότε πρέπει νὰ κάμω τοῦτο, νὰ κάμω ἐκεῖνο· ἀλήθεια; — Μὰ βεβαίωτατα! — Καλὰ ἔκαμες νὰ μοῦ τὸ θυμίσῃς! ἂν δὲν ἦσουν σύ, θὰ τὸ ξεχνούσα. — «Ὅσο μ' ἔχεις, μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχνᾶς ποτέ!»

Μὲ τὸν Κάπη καὶ μὲ τὸ ρολόι μου, εἶχα τώρα κι' ἐγὼ συντροφιά γιὰ νὰ μιλῶ. Τὸ ρολόι μου... Τί γλυκεῖα φράση! Ὁ πατέρας εἶπε πὼς δὲν πῆγαινε καὶ τόσο καλὰ. Ἀδιάφορο! ἔμένα μοῦ ἔφθανε πὼς ἐδούλευε. Καὶ τὰκούγα ὁλοένα στὴν τσέπη

λευταίο άποχαιρετισμό στη φυλακή εκείνη που πίσω από τους τοίχους της ό δύστυχος πατέρας θάμνε κλεισμένος πέντε όλόκληρα χρόνια ενώ έγώ θα έτρεχα έλεύθερος όπου ήθελα, — και ξεκινήσαμε.

Το πιο χρήσιμο πράγμα για τήν επάγγελμα μου θα ήταν ένας χάρτης της Γαλλίας. Ήξερα πως πουλούσαν χάρτες 'ς τις προκουμαίτες του Σηκουάνα, κι αποφάσισα να γοράσω, δι' αυτό τράβηξα κατά τις προκουμαίτες.

Καθώς περνούσα από την πλατεία Καρρουζέλ, τ' μάτια μου έπεσαν στο ρολόι του Κεραμεικού και μου ήλθε ν' ιδώ αν τ' ρολόι μου πήγαινε σύμφωνα μ' αυτό, όπως έπρεπε. Το ρολόι μου έλεγε δωδεκάμισυ και τ' ρολόι του Κεραμεικού μία. Ποιό από τ' δυό πήγαινε πίσω; Μου ήλθε ν' δώσω στο δείκτη του ρολογιού μου μια δακτυλιά, μ' αμιά σκέψη με κράτησε: ποιός μου έλεγε πως τ' δικό μου ρολόι, τώρα, τάχα πημένο μου ρολογάκι, είχε άδικο και πως δεν έτρωγε πίστουρα τ' ρολόι του Κεραμεικού; Έτσι τ' ξανάβαλα στην τσέπη μου, χωρίς ν' αμιά περπάτω καθόλου. Για μένα, καλή ήταν κι' ή ώρα που έδειχνε!

Είδα κι' έπαθα ως που ν' αμιά ένα χάρτη όπως τόν ήθελα, που ν' είναι δηλαδή κολλημένος σ' έναν, ν' αμιά διπλώνεται και ν' αμιά στοιγίζει παραπάνω από ένα φράγκο. Επιτέλους βρήκα ένα, μ' αμιά τόσο παλιό, τόσο κιτρινωμένο, που ό παλαιολόγος μου τόν άφισε για έδδο-μηνταπέντε λεττά.

Τώρα μπορούσα ν' αμιά βγώ απ' τ' Παρίσι, — πρ' αμιά που αποφάσισα ν' αμιά κάμω τ' γρηγορώτερο.

Δυό δρόμους είχα ν' πάρω: τ' Φονταινεμπλό από την πόλη της Ιταλίας και τ' ή Όρλεάνης από τ' Μονρούζ. Μου ήταν τ' ίδιο αδιάφορο κι' ό δυό κι' ή τύχη μ' έκαμε ν' αμιά διαλέξω τ' δρόμο τ' Φονταινεμπλό.

Καθώς περνούσα την όδον Μουφφε-τάρ, που τ' όνομά της, γραμμένο σ' αμιά γαλάζια πινακίδα, μου ξανάφερε τόσες αναμνήσεις, — τόν Γαροφόλη, τόν Ματτία, τόν Ρικάρντο, τόν τέντζερη με τ' λουκέτο, τ' βούρδουλα και τέλος τόν καλό μου Βιτάλη, που πέθανε για ν' αμιά μ' αμιά στην παν τ' όνε της όδοϋ Δελουρσίν, — είδα, εκεί κοντά στην εκκλησία τ' Αγίου Μενάρδου, ένα παιδί που έμοιαζε με τ' Ματτία ή ίδια κεφάλια, τ' ίδια ύγρά μάτια, τ' ίδιο γλυκό και ταπεινό ύφος, τ' ίδιο κομμάκι σουλούπι. Άλλά, — περίεργο πράγμα! αν ήταν αυτός, δεν είχε μεγαλώσει από τότε.

Πλησίασα για ν' αμιά τον κοιτάξω καλύτερα. Ναι, καλέ, αυτός ήταν! Μ' έ-γνώρισε μάλιστα, γιατί τ' χλωμό του πρόσωπο φωτίστηκε από ένα χαμόγελο.

— Δεν είσαι σύ, μου είπες, που ήλ-

θες μια μέρα στο Γαροφόλη, μ' εκείνον εκεί τόν άσπρογένη γέρο, πριν πάω στο Νοσοκομείο; Άχ, πώς μου πονούσε τ' κεφάλι! Εκείνη την ήμέρα!

— Κι' ό Γαροφόλης είναι ακόμα άφεντικός σου;

Κοίταξε γύρω του φοβισμένος κι' έπειτα, χαμηλώνοντας τ' όψη:

— Ό Γαροφόλης, άποκρίθηκε, είναι στην φυλακή. Τόν έπιασαν εξ αίτίας τ' όρλάνδου, που πέθανε απ' τ' πολύ ζύλο.

Ευχαριστήθηκε ακούγοντας πως ό Γαροφόλης ήταν φυλακισμένος και για πρώτη φορά συλλογίστηκε πως κι' ό φύλακες, που μου κάναν τόση φρίκη, μπορούσαν σ' αμιά ν' αμιά χρησιμεύουν...

— Και τ' παιδιά; ρώτησα.

— Ά, δεν ξέρω. Δεν ήμουν εκεί όταν έπιασαν τ' Γαροφόλη. Άμα βγήκα από τ' νοσοκομείο, ό Γαροφόλης, βλέποντας πως δεν ήμουν πιά Ικανός ν' αμιά τρώω ζύλο χωρίς ν' αμιά ν' αμιά, σκέφθηκε ν' αμιά με ξεφορτωθή και με ν' αμιά για δυό χρόνια, πληρωμένα μπροστά, στο Ίπποδρόμιο τ' Γκασσώ. Τ' ξέρεις τ' Ίπποδρόμιο τ' Γκασσώ; Δεν είναι πολύ πολύ μεγάλο, πάντα όμως είναι Ίπποδρόμιο. Χρειάζονται ένα παιδί κι' ό μπάρμπα-Γκασσώ με πήρε. Έμεινα μαζί του ως την περασμένη Δευτέρα που μ' έδιωξε, γιατί βρήκε άλλο με μικρότερο κεφάλι απ' τ' δικό μου. Ήλθε τότε απ' τ' Ζιζόρ, όπου είναι τ' Ίπποδρόμιο, για ν' αμιά βρω τόν Γαροφόλη, μ' αμιά δεν βρήκα κανένα. Τ' σπίτι ήταν κλειστό κι' ένας γείτονας μου είπες πως ό Γαροφόλης φυλακίστηκε. Έτσι γυρίζω έδω, μ' αμιά ξέροντας τί ν' αμιά κάμω και που ν' αμιά πάω.

— Γιατί δεν π' αμιά στο Ζιζόρ;

— Γιατί την ήμέρα που έφυγ' από κε, θάρρευε και τ' Ίπποδρόμιο για τ' Ρουέν. Και πως ν' αμιά πάω στην Ρουέν; Είναι πολύ μακριά και δεν έχω πέν-τάρα. Δεν έφαγ' από χθές τ' μεσημέρι. Πλούσιος βέβαια δεν ήμουν, ήμουν όμως αρκετά ώστε ν' αμιά μ' αμιά τ' δυστυχισμένο αυτό παιδί ν' αμιά πεθάνη της πείνας. Πώς θα εύλογουσα εκείνον που θ' αμιά μούδινε ένα κομμάτι ψωμί, τότε που γύριζα σ' αμιά περιχώρα της Τουλούζας πεινασμένος, όπως ό Ματτίας!

— Στάσου μια στιγμή! τ' είπες.

Έτρεξα ως τ' ρούνο, που ήταν στην γωνιά τ' δρόμου και ξαναγύρισα με λίγο ψωμί που τ' τώζωσα. Τ' πήρε και τ' καταδρόχισε.

— Και τώρα τί σκοπεύεις ν' αμιά κάμης;

— Δεν ξέρω.

— Μ' αμιά κάτι πρέπει ν' αμιά κάμης!

— Έτοιμαζόμουν ν' αμιά πουλήσω τ' βιολί μου, τ' στιγμή που με είδες... Θ' αμιά τ' αμιά πουλήσω, αν δεν μούκανε κακό ν' αμιά τ' άποχωρισθώ. Τ' βιολί μου είναι

ή χαρά μου, ή παρηγορία μου! όταν εί-

μαι πολύ λυπημένος, βρίσκω κανένα μέ-

ρος έρμητικό και, όλομ' αμιά, παίζω για τ' όν έαυτό μου. Τότε βλέπω ένα σω-

ρό ώραία πράγματα σ' όν ούρανό. Σ' αμιά βεβαιώ πως είναι πιο ώραία παρά σ' αμιά όνείρα!

— Γιατί λοιπόν δεν παίζεις βιολί σ' αμιά τ' δρόμους;

— Έπαιξα' κανέναν δεν έδωτε πέν-τάρα.

Ήξερα καλά τί είναι ν' αμιά παίζεις χω-

ρίς ν' αμιά βάζω κανέναν τ' χέρι του στην τσέπη!

— Άμ' αμιά σύ; ρώτησε ό Ματτίας' τί

κάνεις τώρα;

Δεν ξέρω τί αίσθημα παιδιάτικο κε-

νοδοξία μ' έκαμε ν' αμιά καυχήθω:

— Μ' αμιά είμαι θιασάρχης!

Έ, δεν ήταν και πολύ ψέμμα: μή-

πως δεν είχα θίασο δικό μου, από μένα

κι' από τόν Κάπη;...

— Ω, ν' αμιά μούκανες τ' χαρή;... είπες

ό Ματτίας.

— Τι;

— Ν' αμιά με πάρης σ' αμιά θίασό σου και

μένα.

Τότε μου ξαναγύρισε ή φιλαλήθεια:

— Μ' αμιά ν' αμιά ό θίασός μου! είπες

δείχνοντας τόν Κάπη.

— Δεν πειράζει, γινόμαστε δυό. Ω, σ' αμιά

παρακαλώ, μ' αμιά μ' αμιά Τί θα γίνω; Θέλεις ν' αμιά πεθάνω της πείνας;

— Άν' αμιά πεθάνω της πείνας! Όλοι ό-

σο άκούνε αμιά τ' φράσι, δεν την κα-

ταλαβαίνουν με τόν ίδιο τρόπο και δεν

τ' δέχονται σ' αμιά ίδιο μέρος. Άλλά έγώ

τ' δέχθηκα ίσια στην καρδιά μου, γιατί

ήξερα καλά τί θα π' αμιά θάνατος από

πείνα...

(Έπεται συνέχεια)

Μπορώ ν' αμιά εργασθώ, εξακολου-

θης ό Ματτίας. Και πρώτο ξέρω ν' αμιά

παίζω βιολί και ν' αμιά τραγουδ' αμιά, εκεί

σ' αμιά Ίπποδρόμιο, έμαθα ν' αμιά εξα-

θρώνουμαι, ν' αμιά χορεύω σ' αμιά σχολή, ν' αμιά

περνά από στεφάνια. Θ' αμιά κάνω ό, τι θέ-

λεις, θα είμαι ό ύπνερξος σου, θα σ' αμιά

κούω και λεπτό δ' αμιά σου γυρεύω τ' αμιά

φαί μου μόνο. Όταν δεν κάνω καλά, θ' αμιά

θ' αμιά δ' αμιά σ' αμιά συμφωνία κι' αυτό

τ' αμιά μόνο που θ' αμιά σ' αμιά παρακαλέσω είναι

ν' αμιά μ' αμιά κτυπ' αμιά σ' αμιά κεφάλι, — κι' αυτό

σ' αμιά συμφωνία, — γιατί δεν βατ' αμιά πολύ

τ' κεφάλι μου, από τότες που μου τ' αμιά

κτυπούσε έτσι ό Γαροφόλης.

Όσο άκουγα τόν δυστυχισμένο Ματ-

τία ν' αμιά μιλή έτσι, μούρχουνταν ν' αμιά κλά-

ψω. Πώς ν' αμιά τ' π' αμιά πως δεν μπορούσα

ν' αμιά τόν πάω σ' αμιά θίασό μου; Για ν' αμιά μ' αμιά

πεθάνω της πείνας! Μ' αμιά μήπως μαζί

μου κινδύνευε ν' αμιά τ' πάθη αυτό λιγώτερο

παρά μονάχος του;

Αυτό προσπάθησα ν' αμιά τ' αμιά εξηγήσω,

μ' αμιά δεν άκουγε τίποτα.

— Όχι, μου έλεγε' δυό μαζί δεν

θαίνουν της πείνας' ό ένας βοηθεί ό υποστηρίζει τόν άλλον' όποιος έχει, ν' αμιά σ' αμιά που δεν έχει, όπως έ-

αμεις τώρα και σύ.

Αυτός ό λόγος διάλυσε τούς δια-

κούς μου: αφού είχα, έπρεπε ν' αμιά τόν

τηρήσω.

— Καλά, τ' είπες, σύμφωνα.

Άμέσως πήρε τ' χέρι μου και μου τ' αμιά

φίλησε. Αυτό με συγκίνησε τόσο γλυ-

π' αμιά, ώστε δάκρυα ανέβηκαν σ' αμιά μάτια μου.

— Σ' αμιά παίρνω, έδήλωσα, μ' αμιά όχι για

τηρήτη, παρά για σύντροφο.

Και κρεμώντας την άρπα σ' αμιά όμο

μο, τ' είπες:

— Έμπρός!

Όστερ' από ένα τέταρτο της ώρας,

βγαίναμε απ' τ' Παρίσι.

Όι λιανικές του Άπρίλη είχαν στε-

γνώσει τ' δρόμο και σ' αμιά σκληρό χ' αμιά

τερπατούσαμε εύκολα.

Ό άέρας ήταν χλιαρός, ό άνοιξιάτι-

ος ήλιος έλαμπε σ' αμιά γαλάζιον ούρανό

χωρίς σύννεφα. Τί διαφορά από τ' χι-

ομένη εκείνη ήμέρα που πρωτομπήκα

σ' αμιά Παρίσι, αφού τόν καιρό προτήτερα

ν' αμιά περνούσαμε σ' αμιά μ' αμιά Γ' αμιά της Έπαγ-

τελίας!

Στίς άκρες τ' δρόμου, τ' χορτάρι

αμιά ν' αμιά φυτρώει κι' έδω κι' εκεί ήταν

τολισμένο με μαργαρίτες και με πα-

ραούνες. Στους κήπους, σ' αμιά χαμόδεν-

τρα τ' δρόμου, σ' αμιά μεγάλα δένδρα, α-

μ' αμιά τ' αμιά ν' αμιά να κλαδούν χαρού-

μενα και, μπροστά μας, τ' αμιά χελιδόνια

αμιά τ' αμιά τ' αμιά, κυνηγώντας άόρατες

μυγίτσες.

Τ' αμιά είδε μας άρχισε καλά και μ'

αμιά τ' αμιά μάκραινα τ' αμιά βήμα άπάνω

τ' αμιά ήχηρό εκείνο δρόμο.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΒΙΤΡΙΝΑ

Στ' αμιά γυάλινο παλάτι που κατοικούσε ή Φιφίκα, ύπνυχαν τόσο όμορρα πράγ-μα, ώστε ότα κοριτσάκια περνούσαν από κε, δεν έχόρταιναν ν' αμιά θαυμάζουν

και, για ν' αμιά τ' αμιά βλέπουν καλύτερα, κολ-

ούσαν τ' αμιά μύτη τους σ' αμιά γυαλί.

Μ' αμιά τ' αμιά τους, αφού ήταν εκεί

μέσα όλόκληρες βαλίτσες με άσπρό-

ρουχα φερμένα κατ' αμιά εύθειαν από τ' Πα-

ρίσι! Ήταν ακόμα και φουστάνια ένα

μ' αμιά, άλλα για τ' αμιά πρώι, άλλα για τ'

αμιά γοργεμα κι' άλλα για τ' αμιά βράδυ, όλα

καμωμένα από τ' αμιά πιο φινό μετάξι ή τ' αμιά

πιο έλαφρη μουσελίνα.

Κοντά σ' αμιά φορέματα έβλεπες καπε-

λάκια, γαντάκια, κάλτσες διάφορες για

αμιά τ' αμιά με κάθε φορέμα, κι' ό, τι

αμιά ήθελες. Κι' όλα αυτά φαίνονταν

σ' αμιά τόσο πολύ όμορρα, που ότα σ' αμιά κοιτάζεις

κανέναν π' αμιά ήταν προαρισμένα για

αμιά βασιλίσσα ή για καμιά νεράι-

δα. Και μήπως ή Φιφίκα δεν ήταν μια χαριτωμένη νεράιδα, γεννημένη σ' αμιά Πα-

ρίσι και μεταφερμένη στην Άθήνα;...

Μ' αμιά σ' αμιά τ' αμιά ή Φιφίκα

δεν ήταν παρά μια κ' αμιά κ' αμιά. Και τ' αμιά

γυάλινο παλάτι, που κατοικούσε, ήταν

αμιά απλούστατα... μια βιτρίνα μαγαζιού

της έδοϋ Σταδίου.

Κούκλα λοιπόν ή κυρία Φιφίκα! Μ' αμιά

τί κούκλα! Τρέλλα! Μιλούσε κιόλα—

φαντασθήτε! — και μάλιστα... γαλλικά!

— ; ; ;

— Σ' αμιά βεβαιώ! Έλεγε ούι και

ν' αμιά. (Δηλαδή ν' αμιά και ό χι). Κι' ακόμα,

μ' αμιά μ' αμιά και π' αμιά π' αμιά, (μ' αμιά

ξέρετε τί θα π' αμιά).

Μια κούκλα τόσο όμορφη και με τόσα

χαρίσματα, καταλαβαίνετε βέβαια πως

στοίχιζε πολύ ακριβά. Τόσο πολύ που

κι' όι πλούσιες μαμμάδες ακόμα κου-

νούσαν τ' κεφάλι τους σ' αμιά τούς έλεγε

ό έμπορος τ' αμιά τιμή της Φιφίκας. Κι'

έτσι ή πεντάμορφη νεράιδα έμενε πάν-

τα κλεισμένη σ' αμιά παλάτι της.

Ευτυχώς που δεν ήταν όλομ' αμιά,

γιατί στην ίδια βιτρίνα κατοικούσε κι' ένα

χαριτωμένο ποντικάκι, που ή χαρά του

ήταν ν' αμιά κάθεται κοντά στην κούκλα και

ν' αμιά της λέει, με τ' αμιά λεπτή ποντικίστικη

φωνή του, αμιά ιστορίες που συν-

έβαιναν έξω από τ' αμιά γυάλινο παλάτι.

Πόσο της άρεσε της Φιφίκας ν' αμιά κούνη

τέτοιες ιστορίες!

Άνάμεσα σ' αμιά άλλα, τ' ποντικάκι της

μιλούσε και για τ' αμιά παιδάκια που στα-

ματούσαν μπροστά σ' αμιά γυάλινο παλάτι,

δηλαδή μπροστά σ' αμιά βιτρίνα, ν' αμιά

τ' αμιά κούκλα, ν' αμιά της μειδιάσουν και ν' αμιά

δεχθ' αμιά κι' αυτά γι' αμιά ανταλλάγμα ένα

μειδιάμα. Κι' ή Φιφίκα μπορούσε ν' αμιά

τούς μειδιά, γιατί τ' αμιά μειδιάμα 'ς όλες

τις γλώσσες σημαίνει τ' αμιά πράγμα,

δηλ. καλωσύνη, χαρά, εύχες κτλ.

Κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ, που έ-

περτε χιόνι και τ' αμιά κρύο ήταν τρομερό,

τ' αμιά ποντικάκι μπήκε άξαφνα σ' αμιά βιτρί-

να λαχανιάζοντας και τουρτουρίζοντας.

Από σταχτί, φαίνονταν κάτωσπρο.

Τόσο χιόνι είχε πέσει σ' αμιά γούνα του.

Σ' αμιά τέτοια χ' αμιά, χωρίς ν' αμιά περιμένη

λίγο ν' αμιά ξεκουραστή, άρχισε ν' αμιά

στή Φιφίκα: «Έλαμ' αμιά δρόμους από-

ψε, που κατατακίστηκαν. Άκου, ν' αμιά σου

τ' αμιά διηγηθ

μάτια του έλαμπαν, κι' ένα χαμόγελο εὐτυχίας ἐφώτιζε τὸ πλατὺ πρόσωπό του.

— Αὐριο πιά, αὐριο τὸ πρῶι!.. μολογοῦσε. Ἄχ! θὰ τοὺς δείξω ἐγὼ αὐτοὺν πού πουλοῦν τὰ ψάρια ἐστὶ ἀκριβά! Θὰ τοὺς κάνω ὅλους νὰ φύγουν ἀπὸ δῶ! Τί λιθρίνια, τί μπαρμπούνια, τί κακό!... Χάρισμα θὰ τὰ δίνω... Ὡχου καὶ νὰ ρίξω, μπλούμ! τ' ἀγκίστρι! Τάγκ! Δάγκασε τὸ ψάρι. Ἐξώ! ἔξω γρήγορα, μὴ φύγῃ!...

Τὸν ἀκούγα καὶ τὸν λυπόμουν. Κακόμοιρο παιδί!

Τὸ εἶχε πάρει τόσο μὲ τὴν καρδιά του! Κι' ἂν δὲν πετόχαινε, ὅπως ἤμουν βέβαιη;

Ἐσκέφθηκα νὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια, νὰ ρίξω λίγο νερὸ στὸ κρασί τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, γιὰ νὰ μὴν ἀπογοητευθῇ ὕστερα πολὺ...

Μὰ σὰν ἕνας γλωσσολόγος μ' ἔκρατοῦσε. Ἦταν τόση ἡ χαρὰ τοῦ μικροῦ, ὥστε δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοῦ τὴν δηλητηριάσω. Τὸν ἄφησα λοιπὸν νὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν εὐτυχία του.

Τὸ πρῶι ὅμως, ὅταν ξυπνήσαμε καὶ τὸν εἶδα νὰ ρίχνῃ γρήγορα-γρήγορα νερὸ στὸ κεφάλι του καὶ νὰ φορῇ τὸ σακκάκι του γιὰ νὰ φύγῃ, τοῦ εἶπα:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ καιρὸς δὲν εἶναι καὶ τόσο καλὸς σήμερα γιὰ ψάρεμα. Τί λές, Μῆτσο;

— Μπα! δὲ βαριέσαι! μοῦ ἀποκρίθηκε ἅμα ὁ ψαῖς εἶναι καλός!..

— Μὰ σήμερα, πρώτη μέρα, μπορεῖ νὰ θέλῃ καὶ κανένα διόρθωμα τ' ἀγκίστρι...!

— Τί ἔκαμε, λέει! Σὰν τὴ νύφη τῶσιαζα ἐγὼ!... Δὲν τηρᾷ;

Μὰ ἐγὼ πού ἤθελα νὰ τὸν προετοιμάσω γιὰ τὴν ἀποτυχία, δὲν ἀπελπίσθηκα κι' ἄρχισα τώρα πὺθ καθαρὰ νὰ τοῦ ἐξηγῶ, πὼς τὸ ψάρεμα δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο πράγμα, πὼς πρέπει νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς ὅπως καὶ ἄλλῃ τέχνῃ, τοῦ εἶπα τελοσπάντων πολλὰ...

— Ποῦναι τὸ πανέρι; φώναξε ὁ Μῆτσο, μόλις τελείωσα τὴν ῥητορεία μου.

— Μὰ ἔχεις ἕνα...

— Ἐνα; τί νὰ μοῦ κἀνῇ ἕνα; Δυὸ καὶ πάλε νὰ δοῦμε....

Ἐπῆρε τὰ δυὸ πανέρια, ἄρπαξε καὶ δυὸ μεγάλες φέτες ψωμί γιὰ δόλωμα κι' ἐξεκίνησε.

Τὸ μεσημέρι τὸν εἶδαμε νὰ γυρίζῃ ἀργά-ἀργά, σκυφτά, κρατώντας ἀπὸ τὸν χέρι κι' ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ δυὸ πανέρια του... ἄδεια.

Πὼς τὸν λυπήθηκα! Ἐροδοῦμαι πὼς ἅμα ἐρχότανε κοντά, θάρχιζε νὰ κλαίῃ... Μὰ ὄχι.

— Αὐριο, αὐριο θὰ δῆτε!.. μὰς εἶπε ζωηρά. Σήμερα, ὅ,τι ἐρρίξα τ' ἀγκίστρι, πετάει ἕνα παιδί μὴ κοτρώνα στὴ

θάλασσα. Τρόμαξαν, βλέπεις, τὰ ψάρια κι' ἐφυγαν.

Μὰ καὶ τὴν ἀκόλουθη μέρα γύρισε μὲ ἄδεια πανέρια.

— Ρίξανε πάλι καμμιά πέτρα τὰ παιδιά; τὸν ρώτησα.

— Ὁχι, ὄχι! φώναξε ἐκεῖνος, δὲν ἔφταιγε ἡ πέτρα, σήμερα τὸ βρῆκα! Νά, τὸ δόλωμα θέλει νύχῃ μυρουδιά. Δὲν εἶδες, γιὰ νὰ πιάσῃς τὸ ποντίκι; τὸ ψήνεις τὸ τυρί...

Κι' ὁ ψαῖς μας, σχετίζοντας ἔτσι τὰ ψάρια μὲ τὰ ποντίκια, ἐπῆρε καινούργιες ἐλπίδες.

Τὸ πρῶι τὸν εἶδα νὰ γυρίζῃ στὰ χέρια του μὴ μπάλα μαλακή, μουντζουρωμένη.

— Τί εἶν' αὐτό, Μῆτσο;

— Ψωμί, τυρί, κιοφτές κι' ὅ,τι ἄλλο φάγαμε φές τὸ βράδυ... Μ' αὐτὸ τὸ δόλωμα νὰ δῆς τί ἔχει νὰ γείνῃ!... Θὰ σκοτωθοῦν τὰ ψάρια ποῦ νὰ πρωτοδαγκάσῃ!

Ἐγελάσαμε μὲ τὴν καρδιά μας. Μὰ πάλι, ἅμα τὸν εἶδα νὰ φύγῃ, τὸν ἐλυπήθηκα. Ἄς ἦταν τοῦλάχιστο ἡ τελευταία φορὰ! Τί θὰ κἀνῃ; θ' ἀπελπίσθῃ, θὰ παραιτηθῇ, θὰ ξεχάσῃ... Μὰ ὄχι. Ὁ Μῆτσο εἶχε ἀγαπήσει πόρα πολὺ τὸ ἰδανικό του, γιὰ νὰ τὸ ἀπαρνηθῇ ἐστὶ εὐκόλο. Μὲ ὅλη του τὴν ἀποτυχία, καθε πρῶι, σχεδὸν τακτικά, ἔπαιρνε μαζί του ψωμί κι' ὅ,τι ἄλλο φαγώσιμο γιὰ δόλωμα, κι' ἐπῆγαινε νὰ ψαρέψῃ. Κακόμοιρο παιδί! Δὲν ἦταν πιά γιὰ μένα ὁ Μῆτσο, τὸ χωριό του, παρὰ μὴν λεπτὴ κι' εὐγενική ψυχὴ, πού ἀγωνίζονταν τὸν δύσκολο ἀγῶνα τοῦ ἰδανικοῦ...

Τὸν ἐφανταζόμουν ὥρες καθισμένο, καρφωμένο ἐκεῖ στὸ βράχο, μὲς' στὴ μεγάλη καλοκαιρινὴ ζέστη, νὰ κρατῇ τὸ ἀγκίστρι ἐπίμονα μὲς' στὸ νερὸ καὶ νὰ κοιτάζῃ μὲ ἀγωνία τὸ καλάμι μὴ σαλέψῃ.

Μ' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ βαστάξῃ περισσότερο. Κρίμα ἦταν τὸ καϊμένο παιδί!

Ἐτσι, ἕνα πρῶι, ἀφοῦ ἐξεκίνησε ὁ Μῆτσο, ἐξεκίνησα πίσω του κι' ἐγὼ. Θὰ τὸν εὕρισκα ἐκεῖ κάτω στὴ θάλασσα καὶ θὰ τοῦ μιλοῦσα.

Ὁ Μῆτσο ἐπῆγαινε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δρόμου ἐγὼ ἀπὸ τίς ἐλῆες ἀπαρτήρητη.

Στὴν ἀρχὴ ἐπερπατοῦσε ἀργὰ καὶ μὲ σκυφτὸ κεφάλι, ὅπως τὸν ἐβλεπα κάθε πρῶι ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας. Μὰ ὕστερα, ἅμα ἐστρίψε, τὸ βῆμα του ἔγεινε γρήγορο καὶ ζωηρό.

— Περίεργο! εἶπα μέσα μου. Γιατί αὐτό;

Σὲ λίγο κοντοστάθηκε, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη καὶ... ἔβγαλε τὴ μιά φέτα ψωμί καὶ τὸ τυρί πού τοῦχα δώσει γιὰ δόλωμα, κι' ἄρχισε... νὰ τρώῃ!

Τὸν κοίταξα ἐκπληκτῇ! Παρακάτω ἔβγαλε καὶ τὴν ἄλλη φέτα καὶ τὴν ἔφαγε, αὐτὴ μὲ τὸν κερτέ.

Καὶ μπουκωμένος ἀκόμα, καθὼς ἦταν, ἄρχισε τὸ χοροπῆμα καὶ τὸ τραγούδι τοῦ Καραγκιόζη:

Τὴ σκάλα π' ἀνεβαίνει

ν' ἀνέβαινα κι' ἐγὼ.

Τραλαρίρα, τραλαριλά!

Δὲν μπόρεσα πιά νὰ κρατηθῶ.

— Μῆτσο! τοῦ φώναξα, τρέχοντας κοντά του στὸ δρόμο.

Ἐστάθηκε ἀπότομα καὶ, τρομαγμένος, ἐπέταξε χάμω τὸν μισὸ κερτέ πού τοῦ ἔμενε.

— Δὲ μοῦ λές, αὐτὸ εἶναι τὸ ψάρεμα πού κάνεις, ἔ;

Συνῆλθε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ξάφνιασμά του καὶ μὲ κοίταξε μ' ἕνα κουτοπόνηρο γέλιο.

— Τρῶς ἔ; Τάφαγες ὅλα ὅσα σοῦ δωκα γιὰ δόλωμα!

Ἐξακολουθοῦσε νὰ γελά μὲ τὸν ἴδιον τρόπο.

— Μπράβο σου, παιδί μου! Ἐτσι λοιπὸν ἔκανες κάθε φορὰ;...

Κι' ἐγὼ πού νόμιζα...

Κατάπαιε τὴν τελευταία μπουκιά του καὶ διαμαρτυρήθηκε:

— Ὁχι, κάθε φορὰ! Μὰ τὴν ἀλήθεια, σοῦ λέω, ὄχι, κάθε φορὰ! Στὴν ἀρχὴ ψάρευα μὲ τὰ ὅλα μου. Μὰ ὕστερα, σὰν εἶδα πού δὲν κάνω τίποτις... βλάκας ἤμανε;

Ἡ «εὐγενικὴ ψυχὴ» ἔγεινε πάλι τὸ χωριό του, τὸ κοινὸν παιδί, πού ἀπελπίζεται γρήγορα κι' ἀπαρτᾷ τὸν ἀγῶνα.

— Μὰ καλά, τοῦ εἶπα, ἀφοῦ τρῶς ὅλο τὸ δόλωμα, τί κάνεις ὕστερα τόσες ὥρες; Μὲ τί ψαρύεις;

— Ἐ, ντέ! δὲν ψαρύω! μοῦ φώναξε νευριασμένος γιὰ τὴ στενοκεφαλιά μου. Σηκώνω τὰ πανταλόνια μου, μπαίνω στὸ νερὸ καὶ κυνηγῶ στοὺς βράχους κα-βούρια!...

Α. Γ.

Εἶδα

Εἶδα τ' ἀστέρια ἀπ' τὰ ψηλά μέσα στὸ κῆμα νὰ πηδοῦν ἢ ἀτάραχα νὰ ταξιδεύουν τις πρώιμες ἐνοῖσες νοτιᾶς τὰ σκόρπια φύλλα νὰ μαδοῦν, μαζί μ' αὐτοὺς πού τὰ λατρεύουν.

Εἶδα κοπέλλες, τίς αἰγές, τὸ πρῶτο ῥόδο νὰ τουγοῦν μὲ τ' ἄρωμά του ῥωτομένες σταχολογήτρες, στ' ἄχρω, τὸ δελτὶ νὰ σταχολογοῦν, ἀπ' τὸ κοράμι σκεπασμένες.

Εἶδα τὰ μάτια τοῦ ἐγγονοῦ νὰ μοῦ ἐκπληκτοῦν ὁδρανὸν ὡς ἀχνόντας μέσ' στ' ἀλφειάδα κα' τῆς γαλιᾶς σὲ βάραντο νὰ ψηλαφῶντε σκοτεινὰ πεσμένα στὸ προσευχητάρι.

Στῆς προφητείας τὸ κάτοπτρο, τὸν πρῶτο τοῦ χειμῶνα ἀνθὸν σὲ μαῖον τὸ μαλλιά μου ἀπάνω, — κ' ὕστερα, τότε νόμισα πὼς θάδελα νὰ κοιμηθῶ, — μὰ ἦταν πιά γιὰ νὰ πεθάνω.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY]

Ε'. (Συνέχεια)

Γιατί πάντα, βλέπετε, ὁ ἀφελὴς Κάσσανδρος εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ὁ Ραντί-Γκρι ἦταν μασκαρεμένος γιὰ νὰ κρατῇ καλῶς τὸ ἱνκὸ γινιτ τοῦ. Κι' ἐπρόσθετε:

«Στάσου νὰ σοῦ ξεπλύνω αὐτὸ τὸ μαῦρο ρυκασίδι, κι' ὕστερα βλέπουμε ποῖος θὰ εἶναι ὁ πῖθ ἄσπρος ἐδῶ μέσα!»

Ἡ Κολομπίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀσυγκίνητη, ψυχρὴ, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα.

Ἐπῆρσε, ὁ Θανατᾶς ἄρχισε νὰ τραγουδῇ μὴ ρομάντσα τῆς μόδας, πού ἔλεγε γιὰ βοσκοπούλες καὶ γι' ἀρνάκια. Μὰ δὲν εἶχε τελειώσει τὴν πρώτη στροφὴ, ὅταν ἄξαφνα ἕνα πολὺ δυνατό κτύπημα ἐτράνταξε τὴν πόρτα τοῦ δρόμου κι' ἔκαμε νάνα-πηδῶν ἀπὸ τὰ καθίσματά τους κι' οἱ ἐξῆς μεγιστάνες συγχρόνως.

Δεύτερο κτύπημα, πῖθ δυνατό.

Ἀμέσως ἐκεῖνοι ἔτρεξαν στὰ παράθυρα, τᾶνοιξαν διάπλατα κι' ἐπῆδον ἐξω, σὰν ἄνθρωποι συνηθισμένοι ἀπὸ καιρὸ σὲ τέτοιου εἶδους γυμνάσματα.

Ὁ Μιστανφλουτὸς κι' ὁ Πιερότος ἀλλάξαν ἕνα βλέμμα γοργό. Ὁ κ. Κάσσανδρος ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος.

Τέλος συνῆλθε, σηκώθηκε κι' αὐτὸς κι' ἔτρεξε ἔς ἕνα παράθυρο ξεφωνίζοντας:

— Ἐξοχώτατοι!.. Ἐκλαμπρότατοι!.. Μὴ μᾶφινετε, σᾶς παρακαλῶ!.. Μπορεῖ νὰ εἶναι κλέφτες!.. Ὑπερασπισθῆτε με!.. Σᾶς ἱκετεύω!

Μὰ πού!

Οἱ ἐκλαμπρότατοι εἶχαν πέσει στὸ δρομάκι, πού ἦταν ἀπὸ κείνο τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τὸ εἶχαν βάλει στὰ πόδια.

Ἀκούγονταν στὴ νυκτερινὴ σιγαλιά οἱ κρότοι τῶν βημάτων τους, πού ὁλοένα ἐξασθενούσαν...

ΣΤ'.

Ὅπου ὁ Πιερότος βλέπει πὼς ἔχει νὰ κἀνῇ μὲ πῖθ πονηροὺς ἀπ' αὐτόν.

Ὡστόσο τὰ κτυπήματα στὴν πόρτα ἐξακολουθοῦσαν κι' οἱ ἐνοικοί, μ' ὅλη τὴν κατάπληξη πού τοὺς ἐπροξένισε ἡ φυγὴ τῶν εὐγενῶν καλεσμένων, ἔπρεπε τώρα νὰ ποκρίθουν ἔς ἐκεῖνα. Ἀλλωστε γίνονταν ὁλοένα πῖθ ἐπίμονα, πῖθ ἐπιτακτικά.

Πρώτος τὰποφάσισε ὁ Ἀρλεκίνος.

— Μὴν κινήθῃτε ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε. Ὁ Ραντί-Γκρι κι' ἐγὼ θὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί συμβαίνει. Οἱ φίλοι μας βιάσθηκαν πολὺ νὰ φύγουν, ἴσως χωρὶς λόγο. Θὰ εἶναι ἡ περίπολος. Τὸ ζωηρὸ φῶς τῶν παραθύρων μας καὶ τὰ τραγούδια μας θὰ ἐκίνησαν τὴν προσοχὴ τῆς.

Κατέβηκε τὴ σκάλα μὲ τὸν Ἀράπη. Κι' ἅμα ἔφθασε στὸν κῆπο, ρώτησε ἀπὸ μέσα:

— Ποῖος εἶναι;

— Περὶ πολὺς! ἀποκρίθηκε ἀπέξω μὴ φωνή.

— Καὶ τί ἀγαπᾷτε;

— Δὲν ντρέπεσθε σεῖς νὰ κάνετε τέτοιο πατιρντί, ἔς αὐτὴ τὴν ἡσυχὴ γειτονιά, σὲ ὥρα πού ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται;

Ὁ Ἀρλεκίνος ἠσύχασε. Γιατ' εἶχε φοβηθῇ ἄλλο πράγμα.

— Μὴ θυμώνετε, κύριε περιπολάρχῃ! ἀποκρίθηκε. Θὰ σᾶς ἀνοίξουμε καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε τί συμβαίνει.

Ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε καὶ μερικοὶ στρατιῶτες ἔκαμαν νὰ ὀρμήσουν στὸν κῆπο. Ὁ Ἀρλεκίνος ὅμως πῆρε κατὰ μέρος τὸν περιπολάρχῃ, — ἦταν ἕνας λοχίας, — κι' ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξηγῇ πὼς γιορτάζονταν «ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ» οἱ ἀρραβῶνες ἑνὸς φίλου.

— Μὰ μὲ τέτοιες φωνές; παρατήρησε ὁ λοχίας.

— Ἐχετε δίκιο, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλεκίνος, πῖθ παρακάναμε... Ἡ χαρὰ ὅμως, βλέπετε, τὸ κρασί... Ἐπειτα, ἐτοιμαζόμαστε καὶ μεῖς νὰ ἡσυχάσουμε, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού μᾶς κτυπήσατε τὴν πόρτα.

— Πολὺ ἀργά, κύριε!.. εἶπε ὁ λοχίας. Θέλω νὰ ἰδῶ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ πού τοὺς ἀφίστατε ἀπάνω, καὶ νὰ σᾶς καταγγείλω ὅλους ἐπὶ διαταρᾶξί τῆς κοινῆς ἡσυχίας!

— Ὁχι, σᾶς παρακαλῶ!.. Κύριε λοχία, δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό!.. Ἀπάνω δὲν εἶναι παρὰ ἕνας σεβάσιμος οἰκογενειάρχης, ὁ σπιτονοικοκύρης, κι' ἡ κόρη του, ἀρραβωνιαστικιά τοῦ φίλου μου ἀπὸ δῶ.

Κι' ἐπαρουσίασε τὸν Ραντί-Γκρι, πού ὑποκλίθηκε βαθειὰ καὶ εἶπε:

— Καλησπέρα, Κύριε Περιπολό!

Ὁ λοχίας ὅμως φαίνονταν ἀνένδοτος. — Θάδεῶ νὰ ἰδῶ, ἔλεγε. Δὲ μπορῶ... τὸ χρέος μου... τὸ καθήκον μου...

Κι' ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ. Μὰ τότε ἦλθε τοῦ Ἀρλεκίνοῦ μὴ καλὴ ἰδέα: Ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν λοχία καὶ, τὴ στιγμὴ πού αὐτὸς, προχωρώντας, ἔπεσε ἀπάνω του, ὁ καλὸς-σοῦ Ἀρλεκίνος τοῦ ἔχωσε μὲ τρῶπο στὸ χέρι ἕν' ἀσημένιο τάλληρο.

Ἀμέσως, στὴ στιγμὴ, ὁ ἄγριος στρατιωτικὸς ἔγεινε ἡμέτερος σὰν ἀρνάκι. Πᾶει καὶ καθήκον, καὶ ὑπηρεσία, κι' εὐθύνῃ,

καὶ ὅλα. Καί, ὀπισθοχωρώντας, ἐφώναξε:

— Ἄ, τώρα μάλιστα! αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ ἐξηγήσεις σας μὲ πείθουν. Εἶναι φῶς φανερό, ἀσημένιο μάλιστα, πὼς μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια. Δὲν θὰ ταραξοῦμε τὴ γιορτὴ τόσο τιμίων ἀνθρώπων! Κάμετε τὴ δουλειά σας ἐλεύθερα!

Ἐκρυψε τὸ τάλληρο στὰ βάθη τῆς τσέπης του καὶ, γυρίζοντας στοὺς στρατιῶτες του, ἐπρόσταξε:

— Ἐμπρός, παιδιά, μᾶρς!.. Δὲν ἔχουμε καμμιά δουλειὰ ἐδῶ!

Οἱ στρατιῶτες, σιωπηλοὶ, μαζεύθηκαν κι' ἐτοιμάσθηκαν νὰ ξεκινήσουν. Ὁ λοχίας ἔχαιρέτησε τὸν Ἀρλεκίνο καὶ τὸν Ραντί-Γκρι καὶ τὸ μικρὸ στρατεύμα ξεκίνησε γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ νυκτερινὴ του περιπολία, πρὸς μεγάλη ἀνακούφιση τῶν δυὸ κατεργόρων.

Γρήγορα-γρήγορα ἀνέβηκαν στὴν καμαρά τους, ὅπου ὁ κ. Κάσσανδρος κι' οἱ ἄλλοι ἐπερίμεναν μὲ ἀγωνία.

— Ἦταν κλέφτες; ρώτησε ὁ γέρο-φιλάργυρος. ἀκόμα τρομαγμένους.

— Ἦσυχάστε, σινιὸρ Κάσσανδρε! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλεκίνος. Δὲν ἐγελάσθηκα. Ἦταν ἡ περίπολος, πού πῆρε τὸ σπῆτι σας γιὰ κανένα καταγώγιο. Ὁ περιπολάρχῃς ὅμως, ἕνας εὐγενὴς λοχίας — εὐτυχῶς, — θυμήθηκε πού μᾶς εἶδε μὴ φορὰ στὸ Παλάτι καὶ πῆρε τοὺς στρατιῶτες του κι' ἔφυγε μὲ χίλια παρντόν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἔκαμε ὁ κ. Κάσσανδρος μὲ βαθύ ἀναστεναγμό. Μὰ γιατί οἱ φίλοι σας βιάσθηκαν

νὰ τὸ σκάσουν;

— Ἀλήθεια, βιάσθηκαν λιγάκι, τὸ ὁμολογῶ. Μποροῦσαν καὶ νὰ μείνουν, χωρὶς κανένα φόβο... Ἐτρέπε ὅμως, κύριε Κάσσανδρε, δὲν εἶχαν καὶ πολὺ ἄδικο. Γιὰ φαντασθῆτε ἂν ἀνέβαινε ἡ περίπολος καὶ τοὺς εὕρισκε ἐδῶ! Τί σκάνδαλο!.. Ὁ Βασιλεὺς θὰ ζητοῦσε νὰ μάθῃ... Θάνατα τεύονταν ἡ ἀτυνομία τῆς δικαιοσύνης... Θὰ πῆγαινε στὴν ὀργὴ τὸ ἱνκὸ γινιτ... Καὶ στὸ ἐξῆς, οἱ φίλοι μου δὲν θὰ εἶχαν τὴν ἐλευθερίαν τους νὰ ζοῦν ὅπως θέλουν. Ἐννοεῖτε, κύριε Κάσσανδρε;

Αὐτὰ βέβαια δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐνόητα.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON ALKIANIS

Ὁ Περιπολάρχῃς

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Τό τερπνότερον Έλληνικόν

Βιβλίον είναι οι

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΩΝ ΗΛΙΩ."

Δραχ. 5 και ταχυδρομικώς 5,50

ΤΟΥ ΒΑΚΧΥΛΙΔΗ:

"ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΑ ΔΩΡΑ."

Πλούσια ή Ειρήνη στους θνητούς
τά δώρα της χαρίζει;
Πλούτο τη χώρα και γλυκά
τραγουδία τη γιομίζει.

Η ξανθή φλόγα στους βωμούς
καίει μεριά προβάτων
Και οι θεοί εύφραίνονται
στο μοσχολόγημα των.

Τα παλληκάρια χαιρούνται
τά όμορφα τους νιάτα
Παίζον, γυμνάζονται, γλεντούν,
κέφι, χαρά γεμάτα.

Σε μιά γωνιά ο πολέμιος της
τά όπλα του έχει άφρισε:
Σκουριάσανε! και τό πανί
ή άράχνα έχει στήσει.

Είς των άσπίδων τις λαβές
και δεν άκούς πιά τώρα
"Απ' τα γοργά σαλπίσματα
ν' αντιλάλη ή χώρα.

Ο ύπνος γλυκονείρατος
στά βλέφαρα δέ λείπει
Και στην άγκάλη του ή καρδιά
ξεχνάει κάθε λύπη.

"Αφρονες γίνονται γιοιές,
συμποσία και κόμοι
Κι' από τραγούδια παιδικά
είναι γεμάτοι οι δρόμοι.

Μεσηνική "Ακμή
ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

ΝΥΚΤΑ

Β'.

Στην "Ελλη
Εύπνησα από ένα τρομερό ύ-
γειο" τό μέτωπό μου φλεγό-
τανε σαν να είχα πυρετό. Άνοιξα
τό παράθυρο για νάναπνεύσω
λιγάκι.

Βρέθηκα στο ίδιο μέρος που
ήμουνα πριν από ένα περίπου
μήνα. Μπροστά μου εκτείνεται ο
Κορινθιακός. Με τό φώς του φε-
γαριού διακρίνεται ή Κόρινθος,
τό κανάλι της και στό μέρος που
άλλοτε ήταν οι δύο βάρες σήμε-
ρα στέκονται ένας μεγάλος οικι-
σμός βόκας. Είναι ένα παθόρι που
περιμένει νά περάση από τη διώ-
ρυγα.

Τώρα πιά δεν άκούγεται τό
παιγνιδάκινο χείδεμα, τό ατέ-
λειωτο φίλημα της άστειρευτής
θάλασσας στην άμμουδιά. Τώρα
ένα παρατεταμένο βογκητό, ένας
υπόκωφος κρότος, σαν νά βγαίνει
από της γής τά σπλάχνα, ένα
μόνυχισμα συνεχές άκούγεται·
είναι τά κύματα που άδονουν την

άκρογιαλιά, που σκάζουν πάνω
στό μουράγιο.

Γυρίζοντας τό κεφάλι μου από
την άλλη μεριά, από τό χωριό,
δεν άκούω τίποτ' άλλο από ένα
σφύριγμα, που κάνει ο άγέρις
περγώντας μέσα από τά πεύκα
της δενδροστοχιάς και μέσ' από
τά τηλεγραφικά σύρματα.

Τί θύελλα, Θεέ μου!

Φρίξος

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΦΑΡΔΟ...

Θεέ μου! Θεέ μου! "Υψιστε
και Μεγαλόδυναμε! Τί τραβήξα!
τί έπαθα, και πως ξημερώθηκα
άπόψε;

Ξέρετε τί θά πη νά φας καλά,
νάχης στομάχι γερό, και συνεπώς
νά χωνέψης καλά, νάχης κρεβά-
τι έξοχο, και νά τενωθής έπα-
νω σαν τέλειος Συβαρίτης νά
σούρχεται γλυκά-γλυκά ο ύπνος

νά μή έχης ούτε ψύλλους γυμνα-
σμένους εις τό άλμα, έπάνω στο
σώμα σου, ούτε κοριοις νά πιπι-
λίζουν τό αίμα σου σαν άπορρο-
φητικές άντλίες, ούτε κουνούπια
νά πτερουγίζουν από πάνω σου,
σαν επιβατικά χωρίς πιλότο
άεροπλάνα, και όμως νά μή σ'

άφινουν νά κοιμηθής...

Μά ποιοί; Ποιοί!... Και μέ-
ρωτάτε ακόμα ποιοί; Νά αυτοί
οί άλειτούρητοι, οί δολοφονη-
τές ήσυχίας, οί βάνδαλοι της συ-
νοικίας, οί Γερμανοβουλγαροτόυρ-
κοι των δρόμων, οί...οί...οί... ο-
ρεσίβιοι των... πόλεων...οί αιώ-
νιοι κανταδόροι!!

Γελάτε έ; γελάτε;
"Ηθέλα νάσθε στη θέση μου νά
δοίμε άν θά γελούσατε και δεν
θά σηκώνατε τά μάτια σας στον
ουρανό για νά ρωτήσετε τον Σα-
βαώθ με παράπονο:

—Γιατί, Θεέ μου, έτιμώρησες
μέ δέκα πληγές τον Φαραώ, και
δεν του έστειλνες μιά και μόνη,
για νά τον φέρης σέ θεογνωσία;

—Ας του έστειλνες, άλήθεια, τους
κανταδόρους μονάχα, και δεν ήταν
άνήρη νά στείλεις ακρίδες, βα-
τράχους, διαβόλους και άγγέλους.

Φαίνεται όμως πως οι καντα-
δόροι, και μάλιστα τά καινούργια
φυντάνια, είναι τέτοια φοβε-
ρή πληγή, που κι' ο Θεός λυπή-
θηκε ίτην Αίγυπτο και δεν την
έστειλε ούτε του Φαραώ!

Τεύθρας

ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

"Ηταν έντεκα ή ώρα, βράδυ.
Άνεβήκαμε νά κοιμηθούμε κι,
έγώ, καμιά τη συνήθειά μου, βγή-
κα έξω στην παράτα, και κοιτά-
ξα τον ουρανό.

Έκείνη την ώρα ακριβώς έ-
βγαινε τό φεγγάρι, πάνω άπόνα
στοργγυλό βουναλάκι, κι' άργύ-
ρωνε τά πράσινα φύλλα της κλη-
ματαριάς, που περικύκλωνε τά
κάρμελλα της ταράτσας.

Με τίς άργυρωπές άκτίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχυνε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαυρές ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρος στο
φαιδρό, τό γλυκό φώς του ώραλου
ύστρου.

Έστάθηκα αρκετήν ώρα έτσι
έσ' αυτή την έκσταση, ως που άκου-
σα άξαφνα τη φωνή της μαϊμιάς·
που δεν την είχε άκούμη πάρε ού-
πνος, νά μου φωνάζη: "Έλα μέ-
σα και κάνε ψύχρα άπόψε."

Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' ένοιωσα εκείνη τη στιγμή
σαν νάπερτα ξαφνικά άπόνα
ψηλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοθυμωμένη που γύριζα πά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφρινοντας πίσω τό φεγγάρι
νά χρυσολούξη την όμορφη φύση.

Με τίς άργυρωπές άκτίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχυνε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαυρές ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρος στο
φαιδρό, τό γλυκό φώς του ώραλου
ύστρου.

Έστάθηκα αρκετήν ώρα έτσι
έσ' αυτή την έκσταση, ως που άκου-
σα άξαφνα τη φωνή της μαϊμιάς·
που δεν την είχε άκούμη πάρε ού-
πνος, νά μου φωνάζη: "Έλα μέ-
σα και κάνε ψύχρα άπόψε."

Με τίς άργυρωπές άκτίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχυνε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαυρές ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρος στο
φαιδρό, τό γλυκό φώς του ώραλου
ύστρου.

Έστάθηκα αρκετήν ώρα έτσι
έσ' αυτή την έκσταση, ως που άκου-
σα άξαφνα τη φωνή της μαϊμιάς·
που δεν την είχε άκούμη πάρε ού-
πνος, νά μου φωνάζη: "Έλα μέ-
σα και κάνε ψύχρα άπόψε."

Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' ένοιωσα εκείνη τη στιγμή
σαν νάπερτα ξαφνικά άπόνα
ψηλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοθυμωμένη που γύριζα πά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφρινοντας πίσω τό φεγγάρι
νά χρυσολούξη την όμορφη φύση.

Με τίς άργυρωπές άκτίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχυνε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαυρές ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρος στο
φαιδρό, τό γλυκό φώς του ώραλου
ύστρου.

Έστάθηκα αρκετήν ώρα έτσι
έσ' αυτή την έκσταση, ως που άκου-
σα άξαφνα τη φωνή της μαϊμιάς·
που δεν την είχε άκούμη πάρε ού-
πνος, νά μου φωνάζη: "Έλα μέ-
σα και κάνε ψύχρα άπόψε."

Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' ένοιωσα εκείνη τη στιγμή
σαν νάπερτα ξαφνικά άπόνα
ψηλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοθυμωμένη που γύριζα πά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφρινοντας πίσω τό φεγγάρι
νά χρυσολούξη την όμορφη φύση.

Με τίς άργυρωπές άκτίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχυνε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαυρές ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρος στο
φαιδρό, τό γλυκό φώς του ώραλου
ύστρου.

Έστάθηκα αρκετήν ώρα έτσι
έσ' αυτή την έκσταση, ως που άκου-
σα άξαφνα τη φωνή της μαϊμιάς·
που δεν την είχε άκούμη πάρε ού-
πνος, νά μου φωνάζη: "Έλα μέ-
σα και κάνε ψύχρα άπόψε."

Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' ένοιωσα εκείνη τη στιγμή
σαν νάπερτα ξαφνικά άπόνα
ψηλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοθυμωμένη που γύριζα πά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφρινοντας πίσω τό φεγγάρι
νά χρυσολούξη την όμορφη φύση.

Με τίς άργυρωπές άκτίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχυνε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαυρές ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρος στο
φαιδρό, τό γλυκό φώς του ώραλου
ύστρου.

Έστάθηκα αρκετήν ώρα έτσι
έσ' αυτή την έκσταση, ως που άκου-
σα άξαφνα τη φωνή της μαϊμιάς·
που δεν την είχε άκούμη πάρε ού-
πνος, νά μου φωνάζη: "Έλα μέ-
σα και κάνε ψύχρα άπόψε."

Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' ένοιωσα εκείνη τη στιγμή
σαν νάπερτα ξαφνικά άπόνα
ψηλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοθυμωμένη που γύριζα πά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφρινοντας πίσω τό φεγγάρι
νά χρυσολούξη την όμορφη φύση.

Με τίς άργυρωπές άκτίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχυνε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαυρές ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρος στο
φαιδρό, τό γλυκό φώς του ώραλου
ύστρου.

Έστάθηκα αρκετήν ώρα έτσι
έσ' αυτή την έκσταση, ως που άκου-
σα άξαφνα τη φωνή της μαϊμιάς·
που δεν την είχε άκούμη πάρε ού-
πνος, νά μου φωνάζη: "Έλα μέ-
σα και κάνε ψύχρα άπόψε."

Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' ένοιωσα εκείνη τη στιγμή
σαν νάπερτα ξαφνικά άπόνα
ψηλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοθυμωμένη που γύριζα πά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφρινοντας πίσω τό φεγγάρι
νά χρυσολούξη την όμορφη φύση.

Με τίς άργυρωπές άκτίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχυνε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαυρές ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρος στο
φαιδρό, τό γλυκό φώς του ώραλου
ύστρου.

Έστάθηκα αρκετήν ώρα έτσι
έσ' αυτή την έκσταση, ως που άκου-
σα άξαφνα τη φωνή της μαϊμιάς·
που δεν την είχε άκούμη πάρε ού-
πνος, νά μου φωνάζη: "Έλα μέ-
σα και κάνε ψύχρα άπόψε."

Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' ένοιωσα εκείνη τη στιγμή
σαν νάπερτα ξαφνικά άπόνα
ψηλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοθυμωμένη που γύριζα πά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφρινοντας πίσω τό φεγγάρι
νά χρυσολούξη την όμορφη φύση.

Με τίς άργυρωπές άκτίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχυνε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαυρές ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρος στο
φαιδρό, τό γλυκό φώς του ώραλου
ύστρου.

Έστάθηκα αρκετήν ώρα έτσι
έσ' αυτή την έκσταση, ως που άκου-
σα άξαφνα τη φωνή της μαϊμιάς·
που δεν την είχε άκούμη πάρε ού-
πνος, νά μου φωνάζη: "Έλα μέ-
σα και κάνε ψύχρα άπόψε."

Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' ένοιωσα εκείνη τη στιγμή
σαν νάπερτα ξαφνικά άπόνα
ψηλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοθυμωμένη που γύριζα πά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφρινοντας πίσω τό φεγγάρι
νά χρυσολούξη την όμορφη φύση.

Πέρασαν πολλές μέρες, πολλές
έβδομάδες, χωρίς νά φανή τό
πουλάκι. Κι' ο τσαγγάρης τό πήρ-
ε απόφαση πως του συνέβηκε
κανένα δυστύχημα.

Μετά δύο μήνες όμως, ένώ έρ-
γαζότανε στο μαγαζί του, μπαί-
νον με όρμη άπ' τό παράθυρο
καμιά δεκαριά πουλάκια με τη
μάννα τους. Ήταν τό πουλάκι με
τά παιδάκια του, που ήθε νά
ευχαριστήση τον τσαγγάρη για τό
σωτήριά του!

(Έκ τοῦ Γαλλικοῦ)
Λαδομένοσ Ποινικόσ
ΕΙΡΗΝΗ

"Όταν ο "Άδης χόρτιασε
την τρομερή του πείνα,
στό βουρκομένο ουρανό
του φοβερού πολέμου.
Πρόβαλε της άγαπητής
Ειρήνης ή ελπίδα.

Κι' άμέσως ξεπετάχτηκε
άπό τό ζυμωμένο
Με αίμα όλων των έθνών
χώρα της καύσης γής.
Χρυσή και κρινοδάκτυλη
ή θεά Έλευθερία.

Σ' αυτήν την ιερή στιγμή,
την πολυποθυμένη,
"Αλλάζουμε γλυκύτατο
κι' εγκαρδιο φίλι.
Της Πόλης ο Δικέφαλος
κι' ή Σταυροφρεμένη.

Ρεμβώδης Σιάτιστα
ΕΙΡΗΝΗ

16. Ποία είναι ή κυριώτερά σας
έλπις;
"Ελπίζω! Μονάχα τά έρείπια της
σώζονται. (Σεπεσμένος Δόρδος).
Νά βασιλέψη στον κόσμο "Α-
γάπη, Χαρά, Ειρήνη".

(Τραγ. της Έλευθερίας)

17. "Έχετε φίλους και φίλας ει-
λικρινείς;
Ούτε τη σκιά μου! (Φαιδρός)
Πώς δεν έχω! Μιά όμως: τη
συνειδήσή μου (Σεπεσμένος Δόρδος)

18. Ποία είναι ή πλέον εύχρη-
στος στιγμή της ημέρας σας;
Δεν έχει ή εύτυχία ώρισμένη
ώρα. (Τραγουδι της Έλευθερίας)

"Η νύξ, ή μελανόπτερος, καθ'
ήν θαυμάζω τάστρα. (Διάτ. Ασής)

19. Ποιον ιστορικόν πρόσωπον
θαυμάζετε περισσότερο;
Κατ' αρχήν δεν συνηθίζω νά
θαυμάζω κανένα. (Πειρακτήριον)

Τους ήρωας που έπεσαν για
μάς στο 21! (Χορός "Αντίς)

20. Ποιον ήρωα μυθιστορίας
ή δράματος σύμπαθετε περισσό-
τερον;
Ω Παύλε, ω Βιργινία, σάς της
Άρετής στολίδι! (Διάτ. Ασής)

Ούν έστιν αυτοίς αριθμός ή μέ-
τρον ή άλλη οιαδήποτε μονάς.
(Πειρακτήριον)

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

"Αν έχετε όρεξη νά συγκινη-
θίτε, διαβάστε τό μικρό αυτό διη-
γηματάκι:

Μιά φορά, ένας τσαγγάρης βρή-
κε στο δρόμο ένα μικρό πουλάκι,
που είχε πέσει από τη φωλιά,
και τό περιμάζεψε, τό γιάτρεψε,
γιατ' είχε σπάσει τό ποδαράκι
του, και τόβαλε στο μαγαζάκι του.

Κάθε πρωί τό πουλάκι έβγαине,
έκανε τον περίπατό του και τό
βράδυ έναυχοότανε.

Μιά μέρα όμως έφυγε τό πρωί
χωρίς νά ξαναγυρίση τό βράδυ...

Εστάθη από της Γλυκίας Άναμνήσεως

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
Περγούν οι εφοδιαζό-
μενοι με τόμους της
«ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
"Αθήναι, την 7 Αυγούστου 1919.
Στερεότυπον: Δεν άπαντώ εις ε-
ρωτήσεις και άποφάσεις, που συ-
κοχα βολακει καθέναν την άπάν-
τησιν και την λύσιν στον "Οδηγόν
του Συνηδριου", άμα τον δια-
βάση προσεκτικά.

ΤΟ περασμένο Σάββτον άνεγνώ-
σθη υπό του Τέλλου "Άγχα κι' έφη-
φίσθη τό Κιτατατικόν του "Έρσι-
τεχνικού Συλλόγου της Διαπλάσεως".
Ίδου έν συντόμω αί κυριώτεροι δια-
τάξεις: Σκοπός του Συλλόγου είναι ή
διά των ιδίων του μέτων αναδείξαις
θεατρικών έργων νεωτέρων Έλλήνων
συγγραφέων (όλων των εποχών, δηλα-
δή, εκτός της αρχαίας κλασσικής). Αί
παραστάσεις θά δίδωνται άπορριμμι-
ναί εις έν οίνυδηποτα των έν "Αθήναις;
θεάτρων (τρεις έως πέντε τον χρόνον,
κατά τάς περιστάσεις). Αί εισπράξεις
των, άφαιρουμένων των έξόδων, των
ποσοστών του συγγραφέως (όταν είναι
άπαιτητά) και ένώ; 10 ο)ο σ)οι σχη-
ματισμόν κεφαλαιού, θά διατίθενται
υπερ σκοπούν κοινωνοφελών (φιλολο-
γικών, "καλλιτεχνικών, πατριωτικών,
φιλανθρωπικών κτλ.) Οι έταίροι δέ
θά πληρώνουν τίποτα. Οι έταίροι δια-
ρύνται εις "Ίδρυτάς και εις Μέλη. Ί-
δρυται είναι όσοι έδήλωσαν συμμετο-
χήν πού της ψηφίσας του Κιτατατι-
κού. Όσοι έξ αυτών δεν έχουν θεατρι-
κόν ταλέντο, δεν θά παίξουν, άλλα θά
βοηθούν τον Σύλλογον άλλως. Μέλη
είναι οι εισερχόμενοι κατόπιν, δι' αί-
τήσεως, δοκιμασίας και ψηφίσαις υπό
των Ίδρυτών. (Οι θέλοντες δηλαδή
εις τό έξής νά γίνουν μέλη, θά κάνουν
μίαν αίτησιν, θά εξετάζονται άν έχουν
ταλέντο και οι Ίδρυται πλέον θαπα-
φίσουν περί της παραδοχής των). Διευ-
θυντής έν γένει των έργων των
Συλλόγων, έκτελών και χροή ταμίου,
θά είναι ο κ. Γ.ρ. Ξενοπούλος, βοη-
θούμενος από δύο Ίδρυτας γραμματέις.
Τριμλής επιτροπή από Ίδρυτάς θά
έξελέγη την διαχειρίσιν κάθε παρα-
στάσεως. Τίποτα άλλο σπουδόν.

Τό Κιτατατικόν αυτό υπεγράφη
άπό τους: παρόντας είκοσιδύο Έταίρους
και θά υπογραφή από όλους τους έ-
χοντας ήδη δηλώσει συμμετοχήν άλλα
άπουσίζοντες. Αιτοί, ως είπαμεν, εί-
ναι οι Ίδρυται, ανερχόμενοι έν όλω
εις τριάντα.

Συχνότερ' άπ' όλες τις φίλες μου
μου γράφει ή Μικρά Ήγερμον. Γρά-
φει γράμματα της έχουν συγκε-
ντρωθή και αυτήν την εβδομάδα. Νά
μου φιλήσχη την άδελφούλα της και νά
της πη ότι μόνον Έλληνικό ψευδώνυμο
μπορεί νά πάρη. Πολύ με συνεκίνη-
σαν αυτά που μου γράφει για την α-
ληθινήν φιλήν μας: Μαρίαν Α.
Κοή, που ήταν γνωστή στον κύκλο μας
μέ τό ψευδώνυμο Χρυσάνθεμον πέτος
και Δευκή Περιστερά πέτσιν. Η
καίμένη μου, πόσο άλήθεια μάγαπού-

σε! Άφού και άρρωστη ακόμα, στο
στρώμα άπ' όπου δεν ξανασηκώθη
πιά, έφρόνιζε για μένα και με σύ-
σταινε στις φίλες της! Και αυτό πού
συνκίνητό: "Η γιαγιά της, που ή-
ξερε πόσο μάγαπούσε, της έβριζε
σώ φέρετο ένα χρυσόδεμένο μου τόμο,
για νά τον έχρη μαζί της και στον
τάφο!...

Και σύ, "Έλληνικό Τρόπαιο, βλε-
πω με χαρά μου πώς με θυμάσαι
πολύ συχνά. Σου έστειλα δι' έξήτης;
μέ τό γράμμα σου της 2) Ίουλίου.
Γι' αυτό πού μου γράφει: σού άλλο,
άν ήλη. οι "Φοιτηταί είναι μίμης
του "Ιταλικού "Αντίο Νεότης", σου
άπαντώ, δι' τό μόνον κοινόν μεταξύ
των δύο έργων είναι δι' οι ήρωές
των είναι φοιτηταί. Τό έργον όμως
του κ. Ξενοπούλου είναι άρχαιοτέρου
του "Ιταλικού, διότι οι μόν "Φοιτη-
ται" έσχεδιάσθησαν πρό όκταετίας, ά-
ναγγέλλοντα δέ και εις τό εξώφυλ-
λον του Α' τόμου του "Θεάτρου Ξε-
νοπούλου", τυπωμένον τό 1913, τό
3) "Αντίο Νεότης" επήλθη τό 1917.

Τό ζήτημα λοιπόν της προτεραιότητος
είναι λυμένον και μένει τό ζήτημα της
υπεροχής. "Ε, όλοι όσοι είδαν και τό
δύο έργα εύχαριστήθηκαν περισσότερο
στοις "Φοιτηταί". Ο πού αίστησής
και σδδαρός, κοινός των, ο κ. Γ.ρ. Ν.
Πολίτης, έγραψεν εις την "Πολίτην":
"Οι Φοιτηταί είναι έργο άτυγκρί-
τως άνωτερον και έξυπνότερον από
τό "Αντίο Νεότης".

"Αλλ' ίδού τί γράφει και εις τον
"Τηλέγραφον" Πατρών ο έν "Αθήναις
άναπακοιτής του και παλαιός μου φί-
λος κ. Ι. Μ. Παναγιώτου: (Την
ένθουσιώδη αυτήν κοιτικήν μου την έ-
στειλεν εκείθεν ή "Ανυστάχη" μ' ένα
κολακευτικόστο γράμμα της τον συγ-
γραφέα, ο όποιος την ύπερευχαρίσσει)
... Τό "Αντίο Νεότης, λεπτόν και
χαριτέστατον έργο, πλησιάζει πραγμα-
τικώς τον τύπον του κλασσικού εις τό
είδος του. Αλλά του κ. Ξενοπούλου
οι "Φοιτηταί" είναι αυτό τουτο τό
κλασσικόν διά την "Ελλάδα, διότι
περί ελληνικών ήρώων και ελληνικού
φοιτητικού βίου πρόκειται. Αί' αυτό
και τό ιταλικόν έργο παρήγαγε μόν
αίσθησιν έν "Ελλάδι, δεν μάς συνεκί-
νησεν όμως όπως οι Φοιτηταί. Αιτοί
είναι ή ειδική της ζωής μας... Τό
έπαναλαμβάνω και πάλιν: Οι "Φοιτη-
ται" είναι έργο κλασσικόν εις τό εί-
δος του."

Η "Ανυστάχη" μου γράφει άχά-
μη, δι' μερικοί νέοι ερασιτέχναι, εις
τάς Παύρας, σκοπεύον νά παραστή-
σουν την "Φωτεινήν Σίντρη", υπέρ ά-
νεγέρσεως άδελφάντος εις τον Γερμανόν.
Και μ' έρωτά άν έχουν τό δικαίωμα.
Βλέπω δέν τό έχουν, άν δέν του; τό
δωστό ό συγγραφέας. Ο νόμος προστα-
τείει τά θεατρικά έργα και μιά παρά-
στασις ελληνικού έργου, χωρίς την ά-
δειαν του συγγραφέως, ήμπορεί, τη
αίτησιν του, νά έμποδισθή από την
Είσχυγγέλιαν και την "Αστυνομείαν,
"Αλλ' ο σκοπός αυτόν των ερασιτε-
χνών είναι τόσο ένγενής, ώστε ο συγ-
γραφέας δέν θά του; άρνήσχη την ά-
δειαν, άν του την ζητήσων, έννοείται,
παραβλέπων, χάριν του σκοπού, άν τό
έργον δέν θά έμφανισθή με την άπαι-
τούμένην καλλιτεχνικήν τελειότητα.

Ίδού οι άρρατοι στίχοι, τους όποι-
ους ένέπνευσαν εις τον Μικροστίχτην οι

1. Sans voyelles
2. Calemboeur

1. Sans voyelles
2. Calemboeur

1. Sans voyelles
2. Calemboeur

1. Sans voyelles
2. Calemboeur

Ἑλπίδα, Χίονι τ. Ἰδ., Βαρωνίδα, Ἑλλ. Τρόπ., Κολόμπ., Χιονογεν-
νημ., Μαστορίαν, Κουρέλι, Γελοιο-
γο., Μητρ. Κουνογ., Μεσ. Ἀκτὴν,
Ἀνυπότ., Τσούρ., Ζιλδ., Γορ. Φα-
ροπ.—ὁ Καλλικάντζαρος μὲ Ἀσπρ.
Γάν., Φιλότη., Ἑλληνα, Τιμμη. Τουρ.,
Ἀσπρ., Κελαϊδιστρ., Φράουλ., Γυ-
φτοπούλ., Κολόμπαν, Σφονγγαζάν,
Γρίππιν, Τσαχπίναν, Κυκλαμινά,
Μπρονέτι., Δευτεριάν.—ὁ Ρόδιος
Ἀγγελοσ μὲ Σεπ. Δόρ., Φαίδραν,
Φιόρο τ. Δεβ., Νοσταλγ., Τιάσκ.,
Φράουλ., Ἰδανικόν., Ἀνθισμ. Θυ-
μαρ., Ἀριελ, Γιώταν, Λήθην, Κε-
λαϊδιστρ., Εἰμαρμ., Παιδ. Καρδ.,
Κύκλον, Ζινέτ.—ὁ Ἑλίουσος μὲ
Κόρην τῆς Ρόδου, Δοξαζόμεν 21,
Νάρδ. Ἀλόν., Ἀριελ, Ἐκκεντρο-
κόν, Κυθέρ., Μαστορίν., Μυγκέ.,
Τρισεύγ.—ὁ Στεναγμὸς τοῦ Δά-
σουσ μὲ Ἀγ. Σοφία, Μαρίδα τ. Αἰγ.,
Ἀνυπόταχτη.—ὁ Ἀσρόμητος Θα-
λασσομάχος μὲ Κόν. Βράχ., Ἀγρ.
Ταγγ., Τσαχπίναν.—ἡ Ἀστροφρε-
γία μὲ Δευκ. Ἀστ., Πόγκ. τ.
Ἀδαμ., Κόν. Κερασ., Ναυτόπαιδα.
—ἡ Ζωηρά Ἀτθίς μὲ Πόγκ. τ.
Γέλιωτ., Ζιζάν. τ. Σχολ., Δαρνοστ.
Βουλγαροκτ., Ἑλμίναν.—ὁ Ὀμη-
ρος μὲ Ψωφιδ., Σεπ. Δόρ., Ἀρ-
κην. τ. Φυλ.—ἡ Τρικυμία μὲ Τραγ.
τ. Δευτ., Σεπφ. Ἀλόν., Φλαμπ.
τ. Δευτ.—ἡ Ῥωμικὴ Σάμος μὲ Ἀ-
ριελ, Θλιμ. Ψυχ., Ἀνεμοστρόβ.—
τὸ Πρωταῖκὸ Διαβολάκι μὲ Ὀμη-
ρον, Ἐνδ. Ἑλλάδα, Κόμ. Δοριν-
κούρ.—ἡ Γοργὴ Ψαροπούλα μὲ
Δάτρ. τ. Μουσ., Τρελ. Καστ. Μ.
Ἡγεμονίδα, Ψηλά Βουνά. Δέναν,
Ἑλμίναν, Ἀγιοποστολίτ., Ἀνυπότ.
Ἡλιογέν.—ἡ Καβρία μὲ Κορφια-
τοπ., Νόραν, Παιδ. Καρδ. Φράου-
λαν, Μαρίδα τ. Αἰγ., Μπρονέτι.—τὸ
Ἀεροναυτοπούλο μὲ Ἑλπ. τ. Σκλ.,
Ἀλμ. τ. Δαμαρτ.—ὁ Μακεδὼν Πρό-
σκοπ., μὲ Νύμφ. τ. Ὀλύμπ., Μυστηρ.
Ἰππότ., Καλλίφ. Γαῖδ., Ναυτοπού-
λο.—τὸ Τορπιλλοβόλον 11 μὲ Ρά-
πανο, Πομερ. Ψυχ., Μικρὸ Διαπλα-
σόν.—ἡ Ἑλλάς τῶν Ὀνείρων μὲ
Ἀριελ, Φιόρο τ. Δεβ., Ξεν. Νεαν.,
Ρεζεντάν.—τὸ Γιὰ τὴ Δευτεριά μὲ
Ὀνειρεμ. Δευτ., Τραγ. τ. Δευτ.,
Δευτ. σ. Σκλ., Δευτεριά.—τὸ Καλ-
μφωνοΓαῖδουράκι μὲ Ρασίλ. Χαλὴν,
Σεπφ. Ἀλόν., Ναπιερκόφ.—ὁ
Πλοίαρχος Ἐίδεν μὲ Πανελ. Ὀνειρ.,
Ἀλμ. τ. Δαμαρτ., Ἰδεώδες τ. Ἑλ-
λὴν.—τὸ Χαῖρε Βόσπορε μὲ Βοσπο-
ρίτιδα, Νεράιδα τ. Βοσπ.—ἡ
Ἀγραμπελὶς μὲ Γκρατζίλ., Ζινέτ.
—ἡ Ἀνυπόταχτη μὲ Σεπ. Δόρ.,
Ἰππότ. δὲ Βοδρὺ, Κυπρ. Ἀστέρα,
Κυθέρ., Τριανταφυλλέναν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Φιόρο τοῦ Δεβάντε
(θὰ τὰ ποῦμε στὸ προσεχές) Τρι-
κυμιν καὶ Ῥωμικὴν Σάμον (ἡ Κ.
Μ. δὲν ἔχει ψευδώνυμο) Ἀσπρ.
χαλρὸν γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις ἀπὸ
τὴν Πόλιν) Κ. Γ. Ἀγγ. (ναί.)
Ἀεροναυτοπούλο (ἔστειλα' ὀρθό-
τερο εἶναι ταξίδι: ἀλλὰ ὑποτασού-
μεθα στὴ συνήθεια πού τὸ θέλει
ταξίδι ἢ ταξίδι.) Συμνηταῖο Ἀ-
κρογιάλι (ὥρα τοῦ γράμματος σου
ἔλαβα τὰς 15 καὶ ἐπιστῶθι ὁ λο-
γαριασμός) Δοξαζόμεν Φουσανέλ-
λαν (ἔχει καλῶς) Μυστηριώδη Ἰπ-

πότην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ εἶχε
πλέον δημοσιευθῇ) Ἀνθισμένο
Κλαράκι (ἔστειλα' εἶναι στὸν τόμο
τοῦ 1914) Θαλασσινὸ Ἑλληνοῦ (ἔ-
στειλα καὶ 1—31) Νυκτερὴν Στοι-
τάρχην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἐλευθε-
ρον εἶναι) Ὀμηρον (εὐγε) Ὑπε-
ρήφανο Ἑλληνοπούλο (τὰ ἔλαβα.
θὰ λάβω) Ἡλιον τῆς Δόξης (5
τομίδια Π. Πνευματ. ἔστειλα τὴν
6 Αὐγ.) Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου
(ὄχι 10, ἀλλὰ 15 λεπτὰ πρέπει
νὰ ἐσωκλείης σὲ κάθε τετρ. Μ.
Μυστικῶν) Διοβολάκι τοῦ Γυμνα-
σίου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)
Ψωφιδέα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πει-
ραϊκὸ Διαβολάκι, Σεπτεμ. Δόρδον,
Ἀστροφρεγγιάν, Ἀπελευθ. Μικρα-
σιήτην, Ροδοπλασμένην Βοσκοπού-
λαν κτλ. κτλ.

Ἐνδοξον Νικην, Ἰππότην τῆς
Τύχης, Δεσποινίδα Ἀρλεκίνου, Ἀλ-
κην, Οὐράνιον Θόλον (ἔστειλα.)
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἄνοιξα μετὰ
τὴν 5ην Αὐγούστου, δ' ἀπαντήσω εἰς
τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δυνάμει μέχρι 29 Ὀκτωβρ.

495. Δεξιόγραφος
Τὰ μαλλιά σου πρῶτα, λύτα,
Κι ὕστερ' ἄρστρο θηλυκόν.
Καὶ φηλὶ στὰ οὐράνια κοίτα
Νὰ βρῇς ἄστρο φοβερόν.
Ἐστάλῃ ὑπὸ Παν. Ι. Δαμηλάτη

496. Στοιχειοδωγραφίος
Καποῦ θηροῦ νεογνὸ
Ἀπάντησα μὲ μέρ' ἀ-
ποπλάγῃ τὴ μαχητρία,
Κεφάλι κόβω καὶ λαίμαρ,
Κι ἄπ' τὴ χαρὰ μου ἀρχίζω
Τραγοῦδι νὰ τονίζω.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Διαιττοντος Ἀστέρος

497. Διπλότῳ Ἀναγραμματισμῶς
Τὰ ἐπὶ ἀστέρι
Ἀνογραμμάτίζω
Καὶ βουνά, ἄπ' τὰ αἰθέρια
Τώρα διασχίζω.
Τῶν κορφῶν ταυ τὴ σειρά
Λίγο ἀνακατεῖω
Κι ἄκουσμένο βασιλῆα
Ἀπ' τοῦ; Μύθος κλέβω.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Δαρεντιῆς Πατριδὸς

498. Ψαροκόκκαλον
* * * * *
* * * * *

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι
διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται
κατὰ σειράν: Γεωμετρικὸν σχῆμα, φυ-
τὸν ἄγριον, μέρος τοῦ Σχολείου, ὁ ἐξ
ἄλλης πατρίδος, πετηνόν, δημητριακόν,
ἀσθένεια, φωτιστικόν.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου

499. Ἀπρὸς δόκητον

Τί π' ἄρμα, ὅσον ἀποτόμως καὶ ἂν
πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν τὴν ταράσ-
σει διόλου;
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἀδάνατο Εὐδωνάκη

500. Κρυπτογραφικόν
1234516 = Κλασσικὸς ποιητής.
2153 = Ἀνδρῶν.
324516 = Ἐπίθετον.
43236 = Ἀρχαία πόλις.
516 = Νῆσος.
63216 = Ποταμός.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Γαλανῆς Σταυροφόρας
501—505. Μαγικὸν Ὄρος
Τὴ ἀναλλαγὴ ἐνὸς γράμματος ἐκά-

στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ὅρου
ἐλληνικῆς νήσου, πάντες τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σχηματισθῶν, ἂν ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλα: τόσαι λέξεις:
Ἄκμων, Σῦρος, Εὐρύπος, Ὀμμα, Ἐν.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀσπρ. Τηλεγράφου
506. Ἀκροστιχίδες Ἀκροστι-

χίδων
Α' Τάχρικά τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν θεάν, τὰ δὲ δεύ-
τερα γράμματα πολυπλοκῆ Γαλλικῆν
πόλιν.

1, Ποταμός τῆς Ἡπείρου 2, Νῆ-
σος τοῦ Αἰγίου 3, Χρονικὴ διαίρεσις 4,
Πόλις τῆς Ἑλλάδος 5, Ἀρχ. θεός.
Β' Τάχρικά οὐδὲν ὅσον, τὴ
δεύτερα γράμματα Βαλκανικῆ πρωτεύ-
ουσα.

1, Υἱὸς τοῦ Ἰσακ. 2, Ἀσθένεια
3, Τραχικὴ βασιλεία. 4, Βασιλεὺς
τῶν Θηβῶν. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Γ' Τάχρικά τῶν ὡς ἂν εὐρεθῇ-
μένων τεσσάρων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρ-
χαῖον θεόν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μακεδόν. Προσκόπου
507. Ἑλληνοσύμφωνον

ἡ ε - υ ε - α - ι ο
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Γαλαξίου
508. Γρίφος

ω + εἶπ' η η
Αἶ φέρει ἂν η η
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22
283. Οὐρανός, οὐρά.—284. Διαβήτην,
διαβήτη.—285. Ἀχρεῖς, Ἀχρεῖς.—286. Ρέα.
287. Ε Π Α Ι Ν Ο Σ 288—291. 1, Κα-
Π Γ Ο Υ κακὸν ὄν. 2,
Α Γ Ν Ω Μ Ω Ν Κακὴ ἀπαρ-
Ι Ω Ι Ε κακὴς κακὸν τέ-
Ν Ο Μ Ι Μ Ο Σ λος. 3, Κακὴς
Ο Ω Ο Ι τῆς κακὸν
Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ ἔργον. 4, Κα-

κοῖς ὁμιλῶν κακὸς ἐκβήσῃ.—292. Νί-
ψον ἀνομήματα μὴ μόνον
ὀψιν (ἢ ἀνάγκη εἰς ἐκδὶν πρὸς
τάριστερα καὶ λαμβανόμενα κατὰ σει-
ρὰν ἀνὰ δύο γράμματα ἐκ τοῦ προ-
τοῦ, εἴτα ἐκ τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ
τρίτου στίχου).—293—297. Διὰ τοῦ Σ:
Ὅσα, νόστος, πόνος, Σά-
μος, νόστος.—298. ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ
(Ἀγροί. Γαλήνη, Ἡμέρα, Σβών, Ἰπ-
πεύς, Λευκός, Ἀγροπνῶ, Οἰκονομία,
Σοφός).—299. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ
πρῶτον φαίνεται.—300. Ἀνδρῶν ἐπιφανὸν
πᾶσα γῆ τάφος.—301. Ἐξίς δευτέ-
ρα φῦσις (6 εἰς δευτέραν εἰς ὅ).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ
24ος.—Ἐκαστος τόμος δραχ. 3,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
25 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος ἀρρα-
πτος δραχ. 10 καὶ ραμμένους δραχ. 11.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόπου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ
τὸ Ἐσωτερικόν λεπτὰ 50 ὁ ἀρ-
ραπτος καὶ δραχ. 1,50 ὁ ραμμένος,
διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δραχ. 1,50 εἰτε
ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὴ
στοιχεία δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος)] Περὶ
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παρὰ
στοιχεία λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 40
ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

Προτείνω ἀντλ. Μ. Μυστ. σὺν
καὶ σὺς: Ἀθηναίους, Ἀθη-
ναίτες, Πατρινοῦς, Πατρινοῦ-
λες, Δεσβίους, Δεσβιοπού-
λους, τοὺς Δούκας, Κόμη-
μαρκησίους-ας, Ἰππότεας, Δε-
δους, Δαῖδες καὶ... Διαβόλους.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΣΤΑΤΟΣ κ. κ.

(10—455)

Α'. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐχομαι σάτσα, γελουγράφος καὶ
Βραδεία: α'. Πεντάδαρχο βελόν-
τῇ: Διαπλάσεως, β'. Τρίδαρχος καὶ
μοι. Προθεσμία δέμημος. Δσι: Δι-
τριον Πιτσάκη, Σαχτούρη 13, Πιτσά-
ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(10—456)

Διαπλάσπουλα! ἀνταλλάσσω

Μυστ. μὲ ὅλους ὅσοι μοῦ προτε-
νοῦν. Ἰππότης τῆς

(10—457)

ΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

(10—458)

Τουφερά Παρθένος, Μαγεμένη Φλ-
γέρα, Μελαγχολικὴ Σελήνοειδής
Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι, εἰς τὰς αἰ-
ρίκα Ποταμιάνου, Κατὶνα Οἰκονο-
Λουίζα Μαρτίνη, Μαρίκα Προ-
Νικητῇ, ἂν μορφής ἀνακάλυψις
τώρα καὶ ὄχι τὰς ἂν.—Ρωμαντικὸν
Δάσος, Μυστηριώδες Δάσος, Ν-
ρητὶς τῶν Δασῶν.

(10—459)

Διαπλάσπουλα ἔλν!... Ἀνταλ-
σομεν κατ' ἐπὶ-ποστά, ἴδιως καὶ
νὰ: ἀλλὰ νὰ μὰς στέλλετε καὶ
τοὺς δύο. Ἡ εὐθύνσις μας εἰς
Σκανδαλίαν p. r. Χανιά.—Σκα-
δαλίαν, Πευματάδα Κρητικῶν

(10—460)

Πάντα εὐγενικός, ΣΒΕΝΤΖ

Σ' εὐχαριστῶ. ΦΡΕΝΤ

(10—461)

Εὐχαριστῶ, ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ, ἀλλὰ

Μ. δὲν ἀνταλλάσσω. ΦΡΕΝΤ

(10—462)

Ἀπέραντη Γαλήνη, καλὸν τὸ

Στέφανος τῆς Νικητῆς

(10—463)

Ἀριελ, Ἀνεμοστρόβιλε, Φο

Κυθέρεια, Ἀγγελε

δέξαθε ἀντιλογραφία: Γράφετε

Ράλην—Δ. Τασσάν, Μυτιληνῇ

Ἡλιοπερίχυντε, δέξου τῆς

ἀγάπης: μὰς τὰς ἐκφράσεις.

ΖΗΩΙ Ω ΠΑΤΡΙΣ

ΙΝΔΑΛΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

(ἡ Μικρὸς Δεσβίος)

(10—464)

Ρόδινα Ἀγγελε, Ἀριελ, Ἰπ

Συγγνώμην δι' ἀρροποσίαν.

Μαγευτικὸν Σελήνοειδ

(10—465)

Ἀγγελε Φθιτέ, ἀφ' οὗ τὸ θέ

προσπαθῶ νὰ μὴ σῶω τὸ σ

γὰρ. Σὰς ἀπὸντησας χεῖς.

ΑΝΥΠΟΤΑΧΤ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται

δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των

εὐθύνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,

στέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ

ἐκτύπων τῆς νέας ταβιάς. Ἀλλὰ

δὲν εὐδυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλ

τῶν φυλλαδίων των.